

Người học trò bị thầy gạt, được Phật độ

Thuật giả: **Thích Trường Lạc**

Thuở xưa, tại thành Xá Vệ có ông Phạm Chí làm cố vấn cho nhà vua, mở trường giảng đạo Bà La Môn, thu được một số học trò rất đông. Trong đám đệ tử của ông, có chàng Ương Quật Ma là một ngôi sao tỏ rạng: Văn đã giỏi, võ cũng hay, nét na thuần túy, thêm diện mạo khôi ngô. Ai biết được Ương Quật Ma rồi cũng trầm trồ khen ngợi là người tài đức song toàn.

Người vợ của ông Phạm Chí lại chú tâm yêu thầm trộm mến đứa học trò tài giỏi của chồng. Nhân lúc chồng đi vắng, nàng phấn son trang điểm xạ ướp hương xông đến nhà Ương Quật Ma đường đột vào phòng liếc mắt đưa tình, nói sỗ sàng những lời hoa nguyệt tray trúa, tỏ bày thái độ quyến luyến gió trăng một cách lả lơi chẳng biết ngại ngùng.

Trước cử chỉ khiêu dâm, người học trò nét na thuần túy ấy không bao giờ để cho lửa tà xâm chiếm, Ương Quật Ma giữ lễ đệ tử, thưa với vợ thầy rằng: "Thưa thím, thầy ví như cha, thì thím ví như mẹ, đệ tử thà chết cũng không dám làm điều bất chính để tiếng nhơ ngàn năm."

Vợ ông Phạm Chí còn giả là nói thêm: "Hể đời thì ăn, khát thì uống; huống nữa ta đã sẵn sàng cho thì cứ tha hồ thưởng thức cái gì gọi là bất chính?"

Ương Quật Ma nghiêm nghị nét mặt cự tuyệt lại rằng: "Kẻ ngu dốt lờ làng thói chim muông còn biết hổ thẹn! Người học đạo như tôi há chẳng thẹn, nếu không biết tôn ti thượng hạ. Và lại thím cũng như mẹ tôi, tôi đâu bạo gan làm điều vô liêm sỉ." Dứt lời, Ương Quật Ma liền bước ra khỏi nhà.

Vợ Phạm Chí biết người học trò của chồng mình lòng cứng như sắt đá không thể lay chuyển nổi, nên nàng riu ríu ra về một nước với sự mắc cỡ chua cay. Dọc đường, nàng tức giận quá mới nghĩ kế trả thù cho đã nư, nhất là cho khỏi gai mắt. Về nhà, nàng xé quần áo, lấy màu thoa mặt biến sắc, cào mình trầy trụa, giả bộ đau nặng, nằm rên hi hi...

Ông Phạm Chí về, thấy vợ đầu bù tóc rối, quần áo rách rưới, thân thể bị vết, thêm nghe vợ kêu nhức rối rít, ông hỏi tại sao mà đến nỗi như thế?

Nàng đáp rằng: "Sớm mai này, thừa lúc chàng đi vắng, Ương Quật Ma lén vào phòng thiếp, kéo áo nằm tay, giờ trò hãm hiếp; thiếp không không thuận tình, bị gã cưỡng bức mới ra nông nỗi như vậy."

Ông Phạm Chí nghe lời vợ nói thảm thiết đau thương, liền tin, không cần xét lại thật giả, quyết trừng trị ngay đứa học trò mình một cách nặng nề mới vừa lòng. Ông nghĩ ra một chước để gạt Ương Quật Ma sa vào lưới pháp luật, bị án tử hình hơn là mình ra tay giết nó; ông bèn gọi Ương Quật Ma nói ngon ngọt rằng: "Con đến học với thầy bấy lâu nay nghề kiếm thuật được tinh thông; theo chỗ thầy thấy thì trong đời không ai sánh kịp. Nhưng vì thiên hạ chưa biết nên con còn mai một tên tuổi. Muốn cho con mau nổi tiếng anh hùng, trước làm rạng rỡ tông môn, sau làm vẻ vang thầy tổ, nên thầy ban cho con thanh kiếm này để cho con lập công danh trong chớp mắt." Ương Quật Ma lãnh thanh kiếm và đứng chờ thầy chỉ dạy thêm. Ông Phạm Chí bảo rằng: "Sáng sớm, con mang gươm ra ngã tư đường cái là chỗ đông người qua lại đón chặt lấy mỗi người một ngón tay, đến đứng trưa, lấy cho đủ một trăm ngón, xỏ sâu làm như tròng hạt mà đeo, thì tự nhiên nổi danh 'hoàn cầu vô địch đống sĩ.' Con phải lập tức thi hành y như lời thầy đã dạy. Hăng hái mau lên con!"

Ương Quật Ma gắng gượng mang gươm ra đi, vừa suy nghĩ sợ sệt, buồn rầu: nếu không nghe lời thầy thì lỗi đạo làm học trò; còn vâng lời thầy thì trái với lẽ phải; vì có ngăn ngừa mười điều ác và rộng làm mười việc lành mới sanh lên cõi trời; ấy mới phải phép con nhà Phạm Chí; con người lung lẳng giết hại trái với lương tâm, con người học đạo nữ lòng nào tàn nhẫn. Mãi so hơn tính thiệt, nghĩ tới xét lui, Ương Quật Ma bấn loạn tâm thần, đi vừa đến cội cây cổ thụ bên vệ đường, chàng bị xây xẩm mặt mày, ngã gục ngất người bất tỉnh. Thừa cơ, quỉ ác ám ảnh làm cho chàng như điên như dại, trợn mắt ngliển răng, hươì gươm vùn vụt.

Lúc bấy giờ, kẻ bộ hành bốn phương vì nghiệp xưa đuổi đến bị Ương Quật Ma chặt đứt mỗi người một ngón tay, trong chốc lát gần đủ số một trăm. Những kẻ mắc nạn kêu la thảm thiết, tiếng đồn thấu tai nhà vua, các thầy Tỳ kheo đi khắp thực cũng rõ việc chẳng lành ấy, nên khi về tới tịnh xá, liền bạch với Phật. Đức Thế Tôn nghe qua động lòng thương xót, bảo các thầy Tỳ kheo rằng: "Các người cứ ngồi yên, để ta đi cứu khổ cho mọi người." Dọc đường, Phật gặp bọn chặn dê và dân chúng khuyên

Ngài dùng vào con đường đương có người điên rồ tàn ác giết hại không biết bao nhiêu người rồi. Nếu Đức Phật đến đó sợ e không khỏi bị thiệt hại: mất một ngón tay.

Đức Thế Tôn đáp: "Không sao cả, giả sử trong ba cõi đều là giặc cả, ta cũng không ngại gì, huống chi chỉ có một người tàn bạo, thì ta có sợ gì, chúng người chớ lo ngại."

Mẹ Ương Quật Ma thường ngày vẫn thấy con gần đến giờ ngộ là về dùng bữa, mà hôm nay sắp đúng bóng rồi sao chẳng thấy con về, bà bèn đem cơm ra khỏi nhà tìm con. Khi đến nơi thì Ương Quật Ma đếm ngón tay được 99 cái. Nó trông lên mặt trời thấy đúng ngộ mà còn thiếu một ngón tay nữa, sợ quá giờ hồng việc. Ương Quật Ma lòng đương bối rối, thoạt thấy mẹ đến, không rõ là ai, giờ kiểm chục chặt lấy ngón tay cho đủ số một trăm. Mẹ Ương Quật Ma thấy con có bộ tịch hung hăng, bà hoảng hốt lui lại, thì lúc đó Phật vừa đến kịp.

Thương hại cho Ương Quật Ma thành linh bị ác quỷ ám ảnh mê muội làm việc tàn nhẫn nếu chặt đứt tay mẹ, phạm lấy tội ngũ nghịch, sẽ bị trầm luân nhiều kiếp rất tội nghiệp, bèn hóa làm thầy Sa Môn lướt tới đứng trước mặt mẹ chàng. Gã thấy thầy Sa môn liền đưa gươm toan chém lấy ngón tay. Nhưng vô hiệu quả, gã không làm sao lại gần bên mình thầy tu ấy được, mặc dầu ráng hết sức chạy theo cũng không bắt kịp. Ương Quật Ma nghĩ rằng: "Ta nhảy một cái vượt khỏi sông lớn dễ dàng như kẻ thể gian bước mương rãnh, còn thầy Sa môn này đi bộ mà ta hết sức chạy theo cũng không kịp. Thật là lạ! Vậy ta phải dùng phép nhiếp hồn mới được." Ương Quật Ma bèn nạt một tiếng thật to vang như sấm, kêu rằng: "Thầy Sa môn kia phải dừng lại." Thầy Sa môn đáp: "Ta đứng yên đã lâu, tại người cứ chạy mới cách xa ta mãi!"

Ương Quật Ma nghe nói hồi tỉnh lại, bèn ngâm bài kệ:

"Thầy nói đã đứng lâu,

Sao tôi rượt không kịp?

Thầy nói tại tôi chạy,

Ấy là tôi bị hiếp,

Xin thầy giải nghĩa giùm,

Cho tôi hết nghi hoặc."

Thầy Sa môn dạy rằng:

"Chỉ mang[1] nghe ta nói, mới khỏi sai lầm.

Vì người trọng vọng, để cho ám vào, nên không tự chủ được.

Muốn nổi tiếng anh hùng gây ra nhiều tội ác.

Thật là rất u mê, mong gì nên đạo nghiệp.

Ta đã đứng yên lặng, nên ta được giải thoát.

Người vẫn cứ lừng xằng, nên người bị khổ não."

Ương Quật Ma nghe nói tỏ ngộ, như say mê được tỉnh táo, liền ném gươm bên vệ đường, quì mọp xuống đất lễ Phật, bạch rằng: "Lạy Đức Thế Tôn, xin dung thứ cho con là kẻ mê muội. Từ đây con xin làm đệ tử Ngài, bỏ tà theo chánh; mong nhờ Đức Thế Tôn rộng lòng thương xót cứu độ con."

Đức Phật biết Ương Quật Ma cơ duyên đã thuận thực, bèn nhận lời làm đệ tử, đưa về tịnh xá tại vườn ông Cấp Cô Độc. Từ đó người tu các phạm hạnh, tinh tiến, chẳng bao lâu chứng đặng quả thánh.

Bấy giờ vua Ba Tư Nặc kéo binh đi tìm bắt kẻ sát nhân là Ương Quật Ma. Ngài đi cùng nơi khắp chỗ mà tìm không gặp. Thoạt đến tịnh xá, vua Ba Tư Nặc vào đánh lễ Phật.

Đức Thế Tôn hỏi vua ở đâu lại đây con có vẻ mệt mỏi quá vậy.

Vua bạch rằng: "Lạy Đức Thế Tôn! Vì nghe quân báo có đứa nghịch tặc tên Ương Quật Ma đón đường giết hại lắm kẻ bộ hành; tôi phải đem binh tìm bắt để trừ hại cho dân lành, nên phải xông pha gió bụi dơ bẩn."

Phật nói: "Thế là Ương Quật Ma hiện nay đã xuất gia làm Tỳ kheo ở tại đây: Vua có cần trị tội người đó nữa chăng?"

Vua bạch Phật rằng: "Nếu người đã phát tâm xuất gia học đạo, thì chẳng những tôi không trách phạt lỗi trước, mà tôi nguyện xin hứa nguyện trọn đời tử sự cúng dường nữa. Bạch Đức Thế Tôn, chẳng biết Phật thế nào mà khuyến hóa được kẻ hung ác ấy vào đạo dễ dàng? Và bây giờ người ấy ở đâu?"

Phật vừa nói vừa chỉ: "Người ấy ngồi kể bên đây!"

Vua ngoảnh lại thấy Ương Quật Ma, mặt liền biến sắc tỏ vẻ sợ hãi.

Phật an ủi rằng: "Vua chớ sợ, người ấy nay đã hiền lành không còn tánh bạo ác như xưa đâu."

Vua Ba Tư Nặc đi ngay trước mặt Ương Quật Ma chấp tay và chào hỏi rằng:

"Thầy có phải là Chi Mang Ương Quật Ma không?"

Thầy Tỳ kheo đáp lại rằng:

"Chính tôi là Ương Quật Ma"

"Thầy lúc còn ở tại gia họ là chi?"

"Họ của tôi Kỳ Giốc."

"Sao lại gọi là Kỳ Giốc?"

"Vì tôi phải lấy theo họ của cha tôi lưu truyền."

"Thế là phải lắm! Thưa Thầy Kỳ Giốc Tỳ kheo, tôi xin trọn đời cúng dường cho thầy các món cần thiết trong lúc thầy tu hành."

Ương Quật Ma cảm lòng chí thành của vua nên hoan hỷ nhận lời.

Vua Ba Tư Nặc cúi đầu bái chào thầy Kỳ Giốc Tỳ kheo rồi lại trước pháp tòa tán thán Đức Phật như vầy: "Từ bi thay, Đức Thế Tôn! Giác ngộ cho người mê muội, dắt dẫn kẻ tàn ác trở lại đường lành, xuống phước cho nước nhà, ban ân cho lê thứ, cứu độ tất cả chúng sanh thoát khỏi vòng khổ não!" Xong, vua liền kéo binh về hoàng cung.

Bấy giờ Tỳ kheo Ương Quật Ma đắp áo cà sa, bưng bình bát vào thành Xá Vệ, lần lượt theo thứ lớp từ nhà xin ăn. Dọc đường, thầy gặp một người đàn bà có thai gần ngày sanh, cầu xin thầy chú nguyện cho được bình an. Thầy Tỳ kheo không biết chú nguyện thế nào, trở về tịnh xá, ăn cơm xong, thầy đến trước Phật bạch rằng: "Lạy Đức Thế Tôn, hồi sáng này, con vào thành khất thực, gặp một người đàn bà có mang gần ngày sanh nở. Người ấy lo ngại thai nghén thế nào nhờ Phật tử bi dạy cho con được rõ."

Phật bảo rằng: "Người mau trở lại an ủi người đàn bà ấy như vầy: Tôi rất thành thật nói lời chắc chắn, từ khi tôi mới sanh ra đến ngày nay, tôi chưa từng sát nhân hại vật. Vậy tôi nguyện cho bà đến lúc sanh sản được bình an vô sự."

Thầy Tỳ kheo Ương Quật Ma do dự bạch Phật rằng: "Con đã làm nhiều tội ác, chém đến 99 người lấy mắt mỗi người một ngón tay, còn đâu dám nói vọng được!"

Phật nói việc ấy đã qua như thuộc về đời trước, khác hẳn với đời này. Từ khi người xuất gia đến giờ chưa từng nói dối, vì thế người cứ chú nguyện như vậy cũng đủ cứu thoát ách nạn cho người đàn bà ấy.

Ương Quật Ma vâng lệnh Phật đến nhà người đàn bà chữa chú nguyện y như lời Phật dạy. Vừa dứt lời thì người đàn bà liền sanh được một cách dễ dàng, mẹ con đều bình an.

Lúc trở về tịnh xá, giữa đường thầy Tỳ kheo Ương Quật Ma gặp lũ trẻ hung tợn ngược đãi thầy, đứa thì lấy đá ném vào đầu, đứa dùng búa nện trên lưng, đứa lại lấy dao đâm, lấy gậy đập. Thầy bị u đầu, xể mặt, rách y, nhưng thầy vẫn coi như thường, không hề oán giận cũng không thốt ra một lời nào than phiền. Về đến tịnh xá, ngài đánh lễ Phật và ngâm bài kệ rằng:

"Tôi thật là tàn ác

Chỉ mang tiếng lấy lòng

Nay qui y theo Phật,

Học đạo dứt lòng sân.

Trước khi hay sát hại,

Nay lại rất hiền nhân,

Tuy chỉ có một kiếp,

Đã đổi xác thay hồn.

Phật tử bi vô lượng,

Không gậy cũng không gươm,

Giáo hoá điều phục tôi,

Thoát khỏi vòng nhân ngã.

Tấm lòng đã sáng suốt,

Không giận cũng không tham,

Không mừng cũng không sợ,

Không khổ cũng không vui.

Chỉ mang Ương Quật Ma,

Đã thành A La Hán,

Ở trước Đức Như Lai,

Kính cần đọc kệ này."